

JÚLIA CONESA CREADORA DEL MÉTODE

MODCLASS DE CANT

MÈTODE MODCLASS DE CANT

Aquest mètode està inspirat en els ensenyaments que vam rebre molts alumnes de la professora María Remolà, que tot i haver nascut a Catalunya, va realitzar tots els seus estudis a Cuba, a on residia i va formar una important escola, que s'ha anat difonent per altres països, així com la seva carrera com a cantant, i va ser una figura important en els seus viatges i concerts a Rússia i països de l'est d'Europa, (països tots ells que amb la influència del règim d'aquella època tenien una gran qualitat artística, gran preparació i perfecció a tots els nivells, anys 60 i 70,) així com també per les seves classes magistrals i per la seva condició de cantant.

El seu repertori era extens, des de òpera, fins a sarsuela, cançons cubanes, jazz, etc. Destacava per el seu registre amplíssim, arribava a un Fa 5. (es poden trobar gravacions) i depurada tècnica.

La base d'aquest Mètode, des del punt de vista tradicional, i amb aportacions personals meves de molts anys d'experiència, és l'ensenyament d'una primera fase amb els principis tècnics d'una bona base clàssica planificada sobre el recolzament diafragmàtic, aprofitant tots els mecanismes de fonació i amb el propòsit de desenvolupar el 100% de les possibilitats vocals de l'alumne (timbre, potència, expressió, dicció), fent intervenir diferents múscles de tot el cos, des de la zona cranial, nas, maxil.lars, boca, faringe, laringe, pulmons, fins a la part inferior abdominal. (Com curiositat i demostració de que totes les zones del cos intervenen, podem citar els òrgans sexuals, doncs tots coneixem la època dels "castrati", que mantenien una veu pura i lírica, apreciadíssima en aquells temps, a base d'inutilitzar els seus òrgans genitals ja a la infància.)

Amb aquesta tècnica, vàlida per tots els estils, es treballa el trajecte tonal de les veus (de la nota més greu a la més aguda), com una línia continua, aconseguint que greus i aguts tinguin un mateix armònic, és a dir, una mateixa vibració i timbre.

Des de la freqüència de la vibració de la caixa cranial fins a la utilització del diafragma, tots els múscles es posen en funcionament en el acte de cantar, per aconseguir una vibració única i personal.

Es veuen amb freqüència alumnes que malgrat tindre una veu de qualitat, sovint no aprofiten tots els recursos que els podrien portar sempre MES ENLLÀ de les seves aparents possibilitats, i els obliguen a fer "canvis" que els desorienten i que no són musicalment correctes.

Per a la bona salut vocal és necessari recórrer al coneixement de antics grans

Mestres de cant, tant de l'antiguitat com dels de fa ja alguns segles, creadors de les tècniques que han fet possible el difícil art de la música antiga vocal i posteriorment desembocant en la òpera, especialment el "ben canto" i en altre ordre les difícilíssimes òperes de Wagner, la màxima expressió de potència, timbre, vibració, volum, etc. per no mencionar d'altres.

Amb la tècnica que fem servir, aprofitant tots els ressonadors, anem creant el nostre propi "micro", la nostra pròpia extensió i potència, per poder cantar qualsevol estil.

També la forma de actuar amb micròfon o sense, és diferent, i requereix tindre en compte una major matització de l'instrument i regulació del volum, i som conscients de que es així en moltes o la major part d'actuacions, excepte les de música clàssica, sempre que no es realitzin en un lloc molt extens o a l'aire lliure.

Els principis en els que es basa aquesta tècnica i que volem difondre, son:

- A partir de tenir i conservar una salut vocal (abans de començar l'estudi del cant, s'ha d'haver comprovat que les cordes vocals estan sanes), sincronitzem perfectament tots els òrgans que intervenen en la fonació, sense perjudicar els més sensibles.

- Treure el màxim partit de la vibració i color personal amb tècniques de projecció-amplificació.

- En casos de haver tingut alguna disfunció, el mètode ajuda en el període de recuperació.

- Ajuda extraordinàriament en la parla (més potència amb el mínim esforç), útil per actors, dobladors, mestres, i per tots aquells que han de parlar moltes hores en la seva professió.

- La respiració que treballem és total, és a dir, intercostal i diafragmàtica bàsicament; relaxa i soluciona postures incorrectes, i permet el moviment corporal sense perdre la colocació vocal obtinguda, en casos com en el teatre, teatre Musical, òpera, rock, etc., en que el cantant ha de moure's, ballar i actuar.

Per respiració total entenem la que omple la part superior i inferior dels pulmons, que amb el suport del diafragma fa aconseguir una inspiració i expiració de l'aire de llarga durada (fiato) i un major control del mateix, tant en forts com en pianos.

- Major aprofitament de l'espai bucal, amb la utilització de maxil·lar, pòmuls i paladar, fent que aquest espai, juntament amb la obertura correcta de la boca, augmenti la sortida de l'aire i per tant de la potència vocal, especialment en el registre agut.

- Dona, i és comprovat, una major extensió del registre vocal: millors greus donen millors aguts. Quan més treballem els uns, més reforçats surten els altres.

- La llengua es flexibilitza i va adquirint lleugeresa, amb uns exercicis específics. La veu ha de ser clara, neta i entendible, i evitar així la pastositat.

La aplicació d'aquesta tècnica dona una salut i llarga vida a l'aparell fonador, i

encara que pugui semblar complicat posar totes aquestes eines en combinació, és la forma correcte i natural d'emetre el so sense problemes posteriors, i retornant a la fase primària d'emissió del nadó: respiració diafragmàtica (omple la panxa) que li permet llargues estones de plors (és el seu llenguatge), sense afonies.

Hi ha hagut molts prejudicis en l'estudi del cant, quan es tracta de estils moderns (l'experiència ens ho ha demostrat), en el sentit de que si es treballa la veu, sonarà impostada i falsa, i això no és així, sortirà la nostra autèntica veu. O no són o eren excel.lents les veus d'Elvis Presley (el rei del rock), Nino Bravo, moltíssims cantants americans que canten i cantaven amb una tècnica perfecta, com Frank Sinatra, Tom Jones, Barbra Streissand, Freddy Mercury, Whitney Houston, Ella Fitzgerald, i molts d'altres? Tots ells van estudiar i dominaven perfectament la tècnica.

Això també ha donat com a conseqüència natural que el públic anés acceptant aquesta manca d'exigència tècnica del cantant, quan difícilment ho acceptaria en altres expressions artístiques musicals.

També és important que el cantant de rock dur sàpiga que fa amb la seva veu.

"Es canta amb tot el cos", amb el punt de força del diafragma (principal "chakra" hindú) però podem afegir que, amb un camí que condueix al cor, per poder transmetre la emotivitat i la inspiració del intèrpret, allò que realment compta després de passar pels salts d'obstacle que suposa dominar la tècnica.

La fusió del coneixement clàssic amb els requeriments actuals en quant a estils i maneres d'entendre la música i la veu cantada, es, contràriament al que pugui semblar i a algun que altre prejudici existent, extraordinàriament enriquidor.

A diferència d'altres matèries com la dansa, el piano o qualsevol instrument en que sí es té clar que s'ha de començar amb una base clàssica i molta tècnica, el cant ha semblat anar més "per lliure", de vegades amb opinions contràries i subjectives, com si "aparentment" no necessités cap tècnica i només depengués de la millor o pitjor forma de comunicar-se del cantant.

En el MODCLASS es busca la vibració o "vibrato" personal de cada alumne amb el que la veu sona natural, no forçada, com a d'altres tècniques, perilloses per la bona salut de les cordes vocals si no s'empra correctament el diafragma i lògicament tenint en compte l'estil que s'està cantant. Per exemple, conscienciant que en el Teatre Musical es fan servir unes vocals més obertes i que es molt important la dicció i en conseqüència la lletra, cosa que en l'òpera la bellesa de la línia vocal té predomini en tot moment, amb una sonoritat més coberta.

Per descomptat que no passem per alt altres tècniques, com belting, twang, voic-craft, etc., però assumibles quan el control diafragmàtic està consolidat i com aportació a un estil d'una obra o cançó determinades, sense per això perdre la base clàssica adquirida.

La base clàssica proporciona unes eines per afrontar qualsevol estil amb una seguretat absoluta del que s'està fent en tot moment.

Volem que l'alumne aprengui, en definitiva, i arribi a ser un bon cantant.

També es creadora d'un nou mètode per combatre problemes de dicció, amb ajuda de la música, amb canvis de notes, de intervals, escales musicals (no és necessari saber cantar ni estar dotat per aquest art), que ajuden a utilitzar millor elements fonamentals, com la obertura de la boca i consegüentment del paladar, reforçar les consonants, millorar la utilització de l'aire, la respiració, utilització del diafragma, relaxació, etc. (Molts problemes de dicció estan causats, entre altres, per problemes nerviosos, com excessiva velocitat al parlar, entrebancar-se, també veu fluixa, poca potència, no pronunciar clarament les síl.labes, etc.

La articulació es fonamental per la dicció i els exercicis musicals amplien el registre de la parla (soluciona problemes de veu caiguda, excessivament greu, o per el contrari, nasal o amb un to agut poc agradable.

Tot-hom pot millorar el seu timbre i atraure més la atenció dels demès i tenir una veu més convincent i atractiva.